

Kürti László

gyufát zörget

temetéseken nem illendő vigyorogni,
 még a nagyanyádén sem, hiába hallod,
 hogyan dumálja szét a szertartást, hiába
 minősítget csokrokat, gyászhuszárképű,
 sápadózó rokonokat. és tudd meg,
 nem szép a család bizonyítékait méricskélned!
 mindenki úgy gyászol, ahogyan tehetségéből
 kitelik. de a siratóasszonyok táborára
 rábízhatod a hangulatteremtést. a teremtő
 nem ismer tréfát, ha oszlatásról vagy érdemek
 magasztalásáról van szó. temetőket dombra
 érdemes tervezni, akár a távoli jövőt.
 magaslati levegőn hozzáedzódik a szervezet
 a hiányhoz. egy bizonyos életkor fölött
 már nem megy az ember lelkeket gondozni.
 egy bizonyos, a tengerszint alá nem érdemes
 testeket elföldelni.

„csak halottakkal ne barátkozz, kisfiam!”
 napjukon járd körbe a köddé vált rokonokat.
 a magaslati levegőn gyújts gyertyát,
 amikor nem hallja más, visszakérdezhetsz,
 különben meg a gyufádat zörgesd,
 hogy hideg szél fúj, indulni kéne neked is haza.

Kürti László
 (1974, Vásárosnamény) költő,
 szerkesztő, tanár, Bella
 István-díjas, Mátészalkán él

a halhatatlan doxa

felhúzó tengelye az elmúlt másfél
 évben négyhavonta eltörik. meg-
 megáll a behalhatatlan ketyegésbe.
 órásmesterem szakmai presztízse,
 szívzaja, titkos bizsergése.
 „nincs a városban, országban
 hozzá fogható” – mondogatja.
 fedéllapján sorszámozott
 vallomás.

„itt vannak ezek a régi óraroncsok,
 aranyat érő részletekkel: felhúzókorona,
 meg nézd csak, itt van neked a tengely!”
 sok mulandó, egykori gyönyörűség között.